

[Hans Knudsen.]

den høje regerings mærkværdige stillingtagen eller rettere mangel på stillingtagen til de så reelle skatteproblemer. Det mest korrekte er vist, når alt kommer til alt, at man ser dette forslag på baggrund af den nervøsitet, der uden tvivl nu her umiddelbart foran valget må råde blandt såvel de konservatives som blandt venstres regeringsmedlemmer.

Det vil jo nok blive mere end vanskeligt at få de to partiers vælgere til at fatte sammenhængen mellem den agitation, man førte som opposition i 1950 mod skatternes daværende størrelse, og så den kolossale stigning i skatteudskrivningen, som de to partier som ansvarlige regeringspartier måtte gå ind for. Jeg skal ikke her ved dette forslags behandling drage nogen sammenligning mellem skatternes størrelse, før denne regering trådte til, og de skatter, vi i dag er nået op på, men det kan nok give anledning til eftertanke hos befolkningen, i hvert fald hos den del af befolkningen, der blot et øjeblik har troet på, at vi i den situation, vi stod i i 1950, havde mulighed for nedskæring af de offentlige udgifter og dermed af skatteudskrivningen. Regeringen har vel selv været klar over sin egen vanskelige stilling på det skattepolitiske område; det var vel også derfor, vi for kort tid siden fik forelagt den såkaldte udgiftsreform, den reform, der skulle ned sætte statens udgifter med 116—118 mill. kr. gennem fordyrelse af brød, mælk og fodtøj. Det er vel også gået op for regeringen, at denne reform ikke ligefrem har mødt nogen begejstring hos den store del af befolkningen, den, der får leveomkostningerne sat betydeligt i vejret uden at få nogen reel skattelettelse. Det var vel også derfor, den højtærede finansminister allerede ved første behandling måtte bebude en ændring, fordi udgiftsreformen i stedet for at være en håndsrækning til familier med børn blot lagde nye forøgede byrder på dem.

Det her foreliggende lovforslag må vel så betragtes som regeringens næste forsøg på i hvert fald at give befolkningen indtryk af, at den har noget godt at vente sig af regeringen på det skattemæssige område. Man betegner forslaget som det første led i en skattereform, og så forelægger man det for rigsdagen et par uger før rigsdagsarbejdet skal afsluttes, ikke som et forslag, man

ønsker gennemført, fordi det nu engang ikke lader sig gøre at gennemføre det isoleret, men som et forslag, der, som den højtærede finansminister selv udtrykker det, kun lader sig gennemføre i forbindelse med en ny kommuneskattelov, en kommuneskattelov, som man overhovedet ikke beskæftiger sig nærmere med, udover at den højtærede finansminister fremsætter nogle få spredte tanker om visse retningslinier. Man går udenom en række af de problemer, som en virkelig skattereform vil rejse i den kommunale beskatning; ja, ikke engang de problemer, som dette forslag rejser for den kommunale beskatning, tager man stilling til.

Det er vanskeligt at se, hvad rigsdagen i det hele taget skal med et lovforslag som dette på nærværende tidspunkt. Det kan kun være lagt frem på rigsdagens bord som et propagandaforslag, hvis det da overhovedet kan have værdi som sådant; det bliver måske mere end tvivlsomt. Forslaget står også som et typisk eksempel netop på de lovforslag, som den højtærede fiskeriminister så stærkt advarede imod i sin Hjørringtale. Denne advarsel var ganske vist rettet mod oppositionen, men de forslag, der i den senere tid er fremsat fra oppositionen, i hvert fald af vort parti, er da forslag, som vi ønsker gennemført, hvori mod dette forslag netop er et forslag, som forslagsstillerne ikke ønsker gennemført i denne rigsdagssamling.

Det har i det sidste par år ikke manglet på opfordringer til regeringen om at fremsætte forslag til en virkelig skattereform. Der har, efter hvad også ministeren indrømmer, foreligget et godt arbejdsgrundlag i skattekommissionens betænkning. Den sidste del af denne betænkning fremkom allerede sidst på sommeren 1950. Vi havde da en socialdemokratisk regering, og ved rigsdagens åbning i efteråret 1950 blev der allerede i åbningstalen bebudet en skattereform på regeringens initiativ, ligesom den daværende finansminister hr. Viggo Kampmann kort efter sin tiltræden bebudede dette arbejde fremmet. Så fik vi regeringsskiftet i oktober 1950, og i de 2½ år, der er forløbet siden, har man kun kunnet få det indtryk, at dette reformarbejde blot stadig blev udskudt, måske fordi det indeholdt for mange problemer for regeringen til, at man blot indenfor regeringens egne rækker kunne samle enighed.